XIII. évf. 2. szám 2001. március-április

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

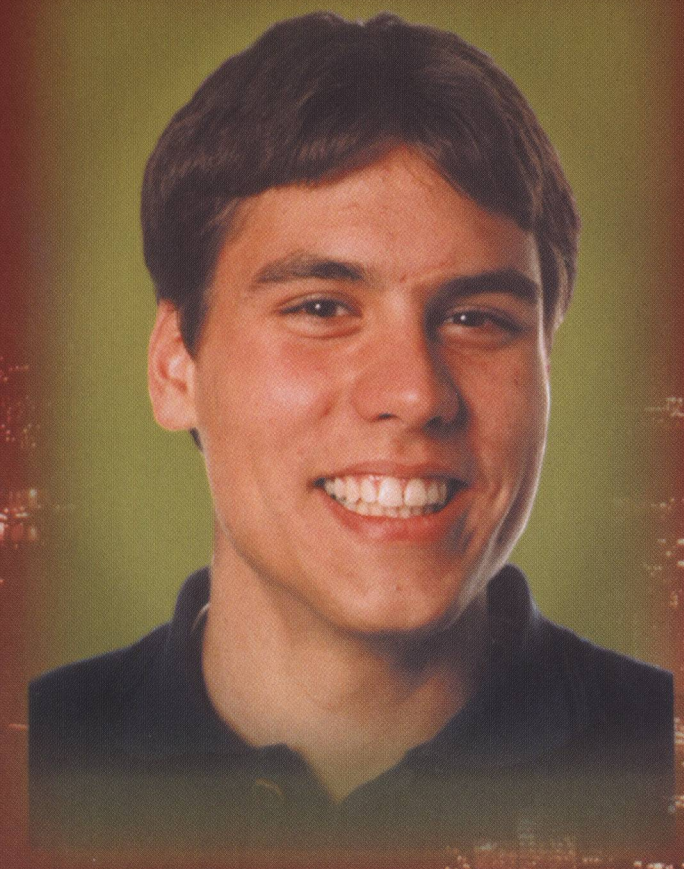

Efraim testvér: Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld

P. Hardi Titusz OSB.: Add át az életedet!

ÉLETÜNK ALAPIGAZSÁGAI II.

A lélek halhatatlansága

Pótolhatatlan kincs a te halhatatlan lelked, amire mindennap a legnagyobb gonddal kell vigyáznod.

Mit gondolsz, miért halt meg Jézus Krisztus a kereszten? Mit gondolsz, miért teremtett Isten egy szép világot - erdőket, hegyeket, folyókat, virágokat, állatokat? Mit gondolsz, miért van olyan jó íze az örömnek, a beteljesült vágyaknak, a boldogságnak, az ujjongó vidámságnak? - Mert van lelked, amely halhatatlan és az örökkévalóságra hivatott. Mert van végtelen öröm, beteljesülés, végtelen boldogság!

Isten Fia vállalta a kereszthalált, hogy megmentse a lelkedet.

Feltámadott az Úr!

Minden emberben van egy titok, ami őt emberré teszi... ami irányítja az életét. Azért titok, mert nem tudjuk megismerni teljes mértékben. Annyit biztosan lehet állítani róla, hogy nem anyagi természetű, nem ugyanaz, mint a test, ezért nem is hal meg vele! Tapasztaljuk, hogy néha vidám, máskor szomorú; néha kitárul, máskor bezárul; néha boldogan szárnyal, máskor tehetetlenül vergődik. Állandóan hajtja a végtelen utáni vágy... ez a világ nem képes soha betölteni. Ezt a titkot halhatatlan léleknek nevezzük.

Sok ember nem törődik a lelkével. Úgy él, mintha csak teste volna. A feladatok, elvárások, szórakozások, harcok egészen kimerítik és lekötik energiáit. De egyszer valami bennük is megváltozik. Akár nagy öröm vagy nagy csalódás, fájdalom éri, elkezdi figyelni, hogy valami ott a mélyben megmozdult. És ekkor elkezd törődni a lelkével. Mások tudják, hogy van lelkük, de nem akarják kibontakoztatni, erősíteni, szépíteni. Valamit tesznek érte, de közel se annyit, hogy lelkük növekedjen, befogadja az Urat, hogy Ő irányítsa életüket. Vannak azonban olyanok is, akik fölismerik a bennük rejlő hatalmas kincset, és mindent megtesznek érte: befogadják Jézust, hogy a Szentlélek vezesse őket. Így egyre inkább megtalálják boldogságukat és életcéljukat. Ez a húsvét üzenete.

Mit gondolsz, miért halt meg Jézus Krisztus a kereszten? Mit gondolsz, miért teremtett Isten egy szép világot – erdőket, hegyeket, folyókat, virágokat, állatokat? Mit gondolsz, miért van olyan jó íze az örömnek, a beteljesült vágyaknak, a boldogságnak, az ujjongó vidámságnak? – Mert van lelked, amely halhatatlan és az örökkévalóságra hivatott. Mert van végtelen öröm, beteljesülés, végtelen boldogság!

Isten Fia vállalta a kereszthalált, hogy megmentse a lelkedet. A természet szépségei fölemelik szívedet, a fájdalmak megedzenek, az örömök és a boldog pillanatok megerősítenek, hogy bírd a rossz elleni harcot és el ne pusztítsd magadban azt, ami benned örökkévaló!

Pótolhatatlan kincs a te halhatatlan lelked, amire mindennap a legnagyobb gonddal kell vigyáznod. Meg kell tanulnod észrevenni minden jó alkalmat, minden eszközt, hogy ott belül jobbá tedd magad. Mert egyszer elérkezik a pillanat – egészen biztosan elérkezik – és föltárul előtted az örökkévalóság minden szépsége. Belépsz abba a világba, ami az Istennel való közösséget jelenti – de csak akkor, ha a jót élted, ha a szeretetet meg nem tagadtad. Mert Isten a tökéletes, végtelen, örök szeretet. Olyan, mint a beláthatatlan tenger. Csak úgy tudsz Vele egy lenni, ha benned is van egy rokon vonás – a szeretet –, ami által egy parányit hasonlítasz Reá. Ezért engedd, hogy a lelked életre keljen! Ne nyomd el gonoszsággal, hitetlenséggel, bűnökkel, túlhajszolt munkával, haraggal és gyűlölettel... mert akinek meghal a lelke az a legnagyobb tragédia, amit csak el lehet képzelni, mert az nem lesz képes befogadni a szeretet-Istent az örökkévalóság küszöbén, és ezért örökké vergődni fog a sötétségben, gyűlöletben, szomorúságban, magányban és fájdalomban.

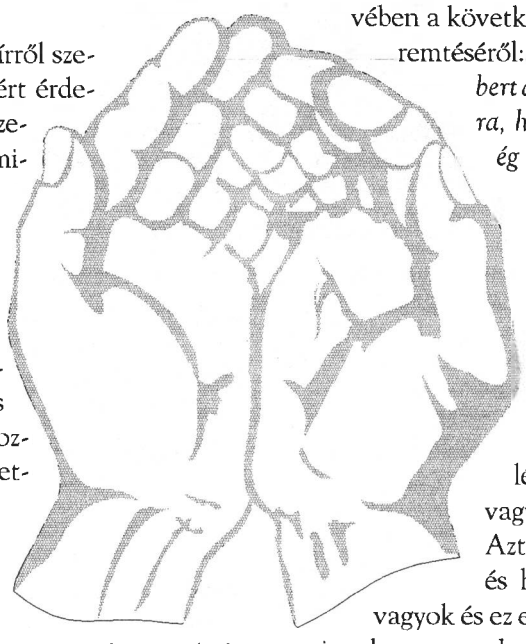
Amíg van időd – és ki tudja meddig lesz – mentsd meg a lelkedet! S.O.S. mentsd meg az örök szépnek, az örök szeretetnek, az örök boldogságnak! Ne gondolj arra, hogy eddig milyen voltál! A lényeg a jelen pillanat. Most képes vagy-e kimondani az igent a jóra, az igazra és a szentre? Képes vagy-e kimondani az igent Istenre? Ha képes vagy rá, akkor megtapasztalod, hogy milyen túláradó szeretettel ölel magához téged, a tékozló fiút (tékozló lányt)! Ez az ölelés a megbocsátás és az új élet ölelése lesz számodra!

Ezért az új életért halt meg a kereszten Jézus Krisztus... hogy neked örök életed legyen... végtelenül boldog, beteljesült és örömteli életed. A föltámadt Jézus itt áll szíved ajtaja előtt! Készen állsz-e arra a nagy döntésre, hogy Vele, Általa és Benne éld az életed? Ezekkel a gondolatokkal kíván BOLDOG HÚSVÉTI ÜNNEPEKET Neked és kedves Családodnak:

Katona István
főszerkesztő

Add át az életedet!

Nem jöttem üres kézzel, s bár most csak egy mikrofon van nálam, de hoztam valamit. Kíváncsiak vagytok, mit hoztam? Örömhírt hoztam, örömhírt. És ha már itt van, nézzük meg közelebbről, mi van benne. Szent Máté evangéliuma, 13. fejezet, 44. vers: *„Hasonló a mennyek országa a kincshez, amelyet elrejtettek a szántóföldben. Az ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet."*

Testvérek, én erről az örömhírről szeretnék ma nektek beszélni, amiért érdemes mindent eladni, hogy megszerezhesse az ember azt a földet, amiben a kincs el van ásva. Most az elején csak egy kérdést szeretnék feltenni, hogy érdekel-e téged, mi ez a kincs? Érdekel-e téged, mi az a kincs, amiről szó van az Evangéliumban? Ha nincs vágyakozás a szívedben, ha nincs keresés a szívedben, akkor unatkozni fogsz. Én erről a kincsről szeretnék ma beszélni nektek.

Pannonhalmáról jöttem. Kicsit késve tudtam csak onnan elindulni, mert egy magasrangú vendégünk volt. A dalai láma ellátogatott Pannonhalmára. Az emberek tódultak, nem győzték a biztonsági erők ellenőrizni, hogy csak a meghívottak jöhessenek be. Egyszerűen nem fértek be, annyian voltak. A dalai láma! Nagyon tiszteletre méltó ember és maximálisan azt gondolom, hogy a vallásában előrehaladott. Meghallgattam, amit mondott, utána tudtam csak eljönni. Testvérek, tudjátok, mi az igazság? Nincs üzenete, semmi, semmi, nincs örömhír mögötte! Nincs neki olyan, ami nekünk az Írásban, olyan, ami a miénk az Evangéliumban, olyan, ami a miénk a Bibliában, az nincs.

Amit az ember saját erőfeszítéséből imádsággal, Isten-keresésben megtehet, azt megtette és ez nagyon tiszteletreméltó, ezt szeretném hangsúlyozni.

De az, amire mi teljesen méltatlanok vagyunk, de mégis a miénk lett, a kezünkben tarthatjuk, forgathatjuk, vagyis Isten evangéliuma, ez nincs meg neki.

És testvérek, bármilyen szegénynek is érzed magadat – én tudom, hogy az is vagyok –, de Isten Igéjével olyan gazdagságunk van, ami nem fogható semmihez sem. Úgyhogy most, amikor valójában azt keressük, hol is a helyünk, ki vagyok én, ki vagy te, hogyan lehetek boldog, akkor erre a válaszokat a Bibliában keresem.

Ha megengeditek, bizony Ádám-Évánál kezdeném el, úgyhogy most visszalapozok a Biblia legelejére, oda, ahol a világ teremtéséről olvasunk. Mózes első könyvében a következőket olvasom az ember megteremtéséről: *„Azt mondta Isten, alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, hogy uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön, és minden csúszó-mászón, ami mozog a földön. Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére, férfinak és nőnek teremtette őket."* Így fejezi be az Írás: *„és látta Isten, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó volt."*

Testvérek, én szeretnék előre lépni. Ehhez tudnom kell, hogy ki vagyok és hová tartok. Ki vagyok én? Azt mondja az Írás, hogy Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény vagyok és ez egy olyan alapigazsága az Írásnak, amit soha nem szabad elfelednünk. Mert ez növeli az alapvető méltóságát az embernek. A te méltóságodat, hogy téged Isten az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett. És ez olyan méltóságot kölcsönöz neked, ami nem fogható semmilyen más teremtményéhez, ami itt a földön van. Ami egészen mássá tesz téged, mert téged Isten az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett és ettől a pillanattól kezdve minden más élőlénytől különböző vagy. Hatalmas távolság van közted és a többi élőlény között, mert Isten téged az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett. És ha ez így van, akkor ettől a pillanattól kezdve már csak egy dolgot lehet tenni, ezt a hasonlatosságot kifejteni. Mert a képmás bennünk van, és innen haladunk afelé, hogy ez minél teljesebben kibontakozzék bennünk Isten hasonlatosságára. Ez a mi hivatásunk! Ez a te hivatásod, ez az én hivatásom, ott van lényünk legmélyén.

Ez a képmásság nem rombolható le az emberben! Az ember pusztíthatja, tönkreteheti, butíthatja, ölheti önmagát testileg, lelkileg, szellemileg, de lénye legmé-

lyén a képmás volta soha nem rombolható le! Soha, semmilyen körülmények között! Ez az, amit ismételek minden embernek, még annak is, akire talán úgy tekintesz, hogy ez egy roncs, egy élő halott, egy senki. Ő is Isten képmására lett teremtve és bármikor megfordulhat, elindulhat afelé, hogy kiteljesedjék benne az az élet, amire hivatása van, az Isten hasonlatosságára teremtett élet. Azt hiszem, ha láttunk volna 20-30 évvel ezelőtt egy testvért, amikor depresszióban volt, nem tudom, hányan hittük volna el, hogy ebből a testvérünkből még lehet valaki!

Testvérek, ez egy alapvető igazság, és azt szeretném, ha ezt nagyon megjegyeznétek, és magatokkal vinnétek! Válassz ki egy testvért, aki melletted van, fordulj hozzá, nevezd nevén és mondd neki: „Péter, Isten téged az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett!" Mondd ki a testvérednek! Soha ne feledd el ezt a méltóságot, amelyik ott van rajtad, bármit mondanak majd neked.

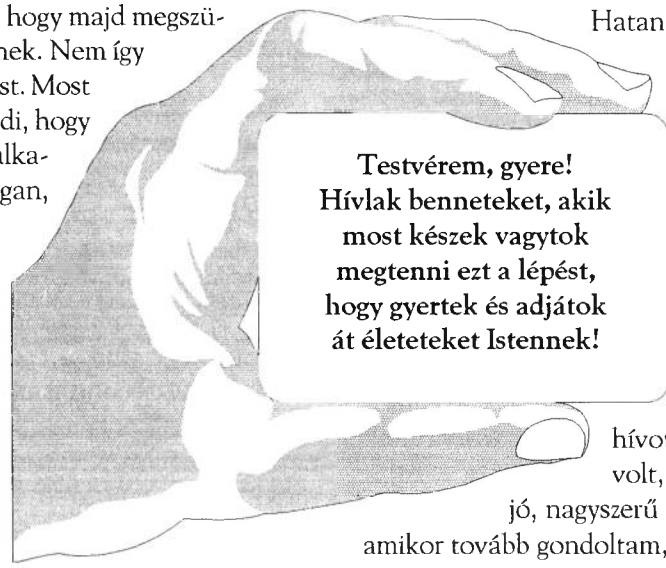
Azzal kezdtem, hogy az örömhír az, amit a kezemben tartok. Ez így igaz! Az Örömhírben, a Bibliában minden benne van, ami ahhoz kell nekünk, hogy tájékozódni tudjunk az életünkben, amikor haladni és növekedni próbálunk ezen az úton, hogy Isten hasonlatosságára alakuljunk. Minden, ami ezen az úton kell, benne van a Bibliában! Úgyhogy ha tovább olvassuk a Bibliát, akkor ismerjük a folytatást. Tudjuk, hogy az első ember, akit megteremtett Isten, vétkezett. Ádám és Éva ették a halál gyümölcsét. Ádám és Éva vétkezett, és mi is tudjuk ezt, mert tapasztaljuk az életünkben, hogy bizony abban a rendben élünk, ami Ádám és Éva óta érvényes. A halál ott van fölöttünk, születésünk pillanatától kezdve. Egy dolog biztos, hogy meghalunk. Azt is tapasztaljuk, hogy bűnben élünk, hogy bűnösök vagyunk. Tapasztaljuk mindkettőt. Ebben élünk. Ádám és Éva kiűzettetett a paradicsomból. És azóta is keressük azt a paradicsomot. Hogy hol van az az Éden, ahol olyan boldogan, teljes harmóniában élhetünk a teremtett világgal és Istennel, és ahol olyan természetesen járhatunk-kelhetünk, hogy a meztelenség sem zavar bennünket. Ádámnak és Évának, bűnbeesésük után fel kellett öltözniük. Kiűzettettünk a paradicsomból. Miért? Nem büntetésképpen! Isten nem büntetni akart, amikor a paradicsomból kiűzött, hanem azt akarta, hogy megváltson minket, hogy ne maradhass abban a bűnös állapotban. Mi lett volna, ha bűnös állapotunkban váltunk volna halhatatlanná? Iszonyú lett volna! Örökké bűnben élni, örökké lelkiismeretünk vádjával élni, ez iszonyú lett volna! Nem. Isten angyalt állított a bejárathoz, hogy ne mehessenek vissza a paradicsomba, mert innentől kezdve más lett a mi utunk...

És amint mondtam, a Bibliában minden meg van írva, ami a mi üdvösségünkhöz kell. Hallunk a teremtett világnak olyan rendjéről, olyan mélységeiről, amit egyesek néha visszaküldenek a mesék világába, de ezek is alapvetően hozzátartoznak az igazsághoz. Isten nemcsak ezt a földet teremtette, nemcsak minket teremtett értelmes lényeknek, hanem teremtett más szellemi lényeket, angyalokat is. Az angyalok között voltak olyanok, akik föllázadtak ellene: ördögök, akik kísértenek, és jelen vannak. És bizony ott voltak már a paradicsomban is, és jelen vannak a mi életünkben is. Nekünk tudnunk kell, amikor küzdünk, amikor itt élünk, hogy ez bizony valóság. Nincs mitől félnünk, mert Isten válasza mindenre kiterjed! Isten válasza, amit a bűnbeesésre adott, amit a mi elesettségünkre válaszolt, mindent felülmúl! Isten válasza egy olyan örömhír, ami mindent átalakít, és amit, ha meghallok, minden átváltozik, minden más színt nyer.

Isten hosszasan készítette elő ezt a válaszát. Az Ószövetség történetét ismeritek. Az idők teljességében elküldte azt, aki a válasz volt mindenre. Isten maga jött el hozzánk! Isten, a második isteni személy az idők teljességében megtestesült és Jézus Krisztusban eljött hozzánk, hogy választ adjon haláltól sújtott, bűnös állapotunkra és kiutat mutasson nekünk. Ez egy hatalmas örömhír, hogy amikor összevissza kóválygunk, mert nyomasztanak bennünket bűneink terhei, nyomaszt céltalanságunk és keressük életünk értelmét és gyakran nem találjuk, Krisztusban mindenre választ nyerünk!

Krisztusban a mi bűneink egyszer s mindenkorra el lettek véve. A te bűneid, az én bűneim, azok, amik voltak, amik vannak, amik lesznek, ezeket Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra fölvitte a keresztfára és fölszegezte. Ez a megváltás! Ez csodálatos! Tudjátok mit énekel az Egyház nagyszombat éjjelén, amikor Húsvétra készül, a föltámadás megünneplésére? Azt énekli, hogy „óh, szerencsés vétek", Ádám és Éva vétkére emlékezve, amiért akkora megváltást érdemel. Ezzel azt mondom, hogy megváltozik minden Krisztus keresztjének és föltámadásának a fényében. Amikor a föltámadt Krisztus dicsőségével tekintünk vissza, minden megváltozik. Az első bűnt, ami olyan tragikus volt – a kiűzettetés a paradicsomból, amivel megörököltük a halált, megörököltük a bűnt, amiben benne élünk és szenvedünk – Krisztus föltámadása megváltoztatta egyszer s mindenkorra! Krisztus föltámadása a te életedre vonatkozóan is megváltoztatta ezt egyszer s mindenkorra! Krisztus föltámadása az egész történelem folyását megváltoztatta! Ő általa tehát azokra a kérdésekre, amelyekre az emberiség csak kereste a választ, de nem találta, választ kaptunk!

Mondtam, Isten téged az Ő képmására és hasonlatosságára teremtett. Ebben benne van az is, hogy Isten téged boldognak teremtett. Ez volt az Ő célja a teremtés művével, amikor megengedte, hogy létezzél, és amikor nem vonja vissza a teremtés művét, hanem továbbra is áldását adja rá. Jézus akarja, hogy te élj, Isten akarja, hogy éljél! Ha Isten megszűnne akarni, hogy éljél, hogy a világ legyen, egy szempillantás alatt széthullana. Semmi nem maradna belőle. Isten a teremtés művét nem fejezte be, ma is folytatja. Ma is, amikor ember születik, elhangoznak azok a szavak a mennyben, hogy teremtsünk embert a mi képmásunkra és hasonlatosságunkra. Ebbe a teremtésbe kapcsolódunk mi bele. Ez megismétlődik a mennyben minden alkalommal, amikor ember fogantatik az anya méhében. Új teremtés születik. Ez nem úgy van, hogy a mennyben ott vannak a kis lelkek és várják, hogy majd megszülessenek, aztán megszületnek. Nem így van. Isten akarja a teremtést. Most is, továbbra is, és megengedi, hogy ez folytatódjék. Minden alkalommal, amikor élet fogan, megismétlődik a teremtés csodája – mert Isten akarja, hogy legyen. És minden emberre, aki megszületik, megismétli Isten az áldását: az én képmásomra és hasonlatosságomra teremtelek téged, és azt akarom, hogy boldog légy, azaz az élet teljességét akarom neked ajándékozni. Az élet teljességét, hogy életed legyen gazdag, hogy ne félj, mert nincs mitől félned, mert Krisztus halálával és föltámadásával a te halálodra is van válasz.

Testvérem, gyere! Hívlak benneteket, akik most készek vagytok megtenni ezt a lépést, hogy gyertek és adjátok át életeteket Istennek!

Az Ő föltámadása az, amelyre minket is meghív, amire téged is meghív! Krisztus kereszthalálával és föltámadásával a mi bűneikre is van válasz.

Az elején beszéltem a kincsről, amely hasonlít a mennyek országára. Bizony erről van szó. A mennyek országa azt hiszem még szebb, még ragyogóbb és még nagyszerűbb, mint az Éden volt. Még ragyogóbb, mert ott olyan beteljesedés vár ránk, olyan Isten-közelség vár ránk, olyan Isten-tapasztalat vár ránk, olyan boldogság, egy olyan teljesség, amely messze az időben nem volt még meg, mert azóta történt az, hogy Jézus Krisztus, a második isteni személy magára vette a mi halandóságunkat, és ezáltal egy újfajta kapcsolatunk lehet Istennel.

Olyan, amilyen előtte nem volt. Ez változás a világtörténelemben, változás Isten történelmében. És Isten arra hív meg téged, hogy az Ő életében részesedjél, hogy a mennyek országában részed legyen.

Hiszed-e azt, hogy Isten téged személy szerint meghívott erre a teljes életre, erre a teljes boldogságra? Hiszed ezt? Olyan nehezen hisszük azt, hogy Isten örök boldogságra teremtett, hogy Isten nem akar elvenni tőlünk semmit, hogy Isten az élet teljességét adja. Mindig attól félünk, hogy valamitől megfoszt, hogy az Ő parancsai, az Ő törvényei majd korlátoznak, mederbe szabnak, és akkor már ezt se szabad tenni, azt se szabad tenni, ide se szabad menni, azt se szabad csinálni... Nem, nem erről van szó!

Ezzel kapcsolatban hadd mondjam el nektek, hogy én mit éltem át. Számomra nagy kegyelem és ajándék volt, hogy egy nagyon szép családba születhettem és ott növekedhettem fel. Hitet is kaptam. Hatan voltunk testvérek. Amikor gimnazista voltam abban gondolkodtam, hogy ahogyan a szüleimnek, egyszer nekem is lesz egy szép nagy családom, sok-sok gyerekem... Aztán egy szép napon – a napot is, az órát is, a percet is tudom – Isten meghívott, elhívott... és amint látjátok, másra hívott! Egyrészt fantasztikus volt, ujjongott a szívem – jaj de jó, nagyszerű –, aztán eljött egy pillanat, amikor tovább gondoltam, hogy mire is hív engem Isten. Pontosan az volt az én nagy-nagy kérdésem, hogy mi lesz az én boldogságommal, hol lesz nekem családom, feleségem és gyermekeim? Megtorpantam és iszonyú kétely támadt bennem, hogy mi lesz ebből? Testvérek, megadatott, hogy mertem igent mondani a hívásra, és nálam ez volt az a fordulópont, amitől megváltozott az életem. És tudjátok, mi történt? Rá kellett döbbennem, hogy amitől féltem, az hiábavaló félelem volt, mert Isten úgy ajándékozott meg, olyan teljesen, ahogy engem sehogy másként nem tudott volna megajándékozni.

Amikor Isten téged arra hív, hogy add át neki az életed teljesen és maradéktalanul, akkor erről van szó! Lehet, hogy félsz valamitől, lehet, hogy félsz valamit magad mögött hagyni, gondolatban lehet, hogy vannak prioritásaid, elsőbbségeid, hogy eddig te mást tartottál fontosnak és most arról le kell mondani.

Lehet, hogy vannak kis titkos bálványaid, kis kényelmes dolgaid. Azt most el kell hagyni? Olyan sokan visszautaljuk Istent a templomba. „Hát persze, elme-

gyek vasárnap a templomba, jó keresztény vagyok, igyekszem megtartani a törvényeket, és aztán már hagyjanak engem békén, mert hát igyekszem megtenni..."

Testvérek! Többről van szó! Isten többet akar adni nektek. A mennyek országa a csúcs. Ez megvan, az viszont a tűz lehet, de ahhoz bizony szükség van arra, amit itt az Evangéliumban olvastam az elején.

Mit tett az az ember, aki a kincset megtalálta? Eladta mindenét, amije volt, és utána lett övé az ország, utána lett övé a kincs.

Testvérek! Mindenét eladta és mindenét el kellett adnia, de ne gondold azt, hogy ez a te életedben másképpen lehet. Hogy valamit félre lehet tenni, amit nem adsz át Istennek. Nem lehet! A te életedben sem lehet olyan terület, amit ne adnál át Istennek!

Nem azt mondom, hogy elveszi, mert Isten annyi mindent visszaad. Én családról álmodoztam, hát annyi „fiam" van, azóta már már nemzedékeket nevelek itt Pannonhalmán. De ahhoz, hogy Isten meg tudjon téged ajándékozni, át kell adni mindent, és százszorosan adja vissza, elhiszed? Százszorosan ajándékoz meg már most, és már itt elkezdjük ízlelni a mennyek országának az örömét.

Azoknak az arcáról, akik Isten közelében élnek – egy pár ilyen emberrel találkoztam –, olyan boldogság, olyan tisztaság ragyog, hogy az hihetetlen!

Egy ilyen élő szenttel találkoztam a nyáron. Roger Schütz testvér, a taize-i közösség alapítója egy öregember. Nyolcvan és a halál között tart valahol, de csodálatos tisztaság ragyog az arcáról, ha beszélsz vele. Csak a legfontosabbról beszél már, és olyan derűvel és olyan örömmel, hogy látszik, mindent átadott Istennek, és Isten százszorosan, százezerszeresen megajándékozta, betöltötte, megáldotta!

Isten téged is be akar tölteni, meg akar áldani! Ehhez egy lépést neked is tenned kell. Ki kell nyújtanod a kezedet, tűrnöd kell Isten áldását, és ott kell hagynod magad mögött mindent! Muszáj, ezt meg kell tenned. Nem tudom, mi az, ami téged most akadályoz.

Több százan vagyunk itt, és mindenkinél más és más az, ami meggátolja abban, hogy az egész életét mindenestül Istennek átadja. Ez személyre szóló.

Most arra hívlak, hogy tekints magadba és gondold át:

- Egész életem Istené?
- Az egész életem?
- Kész vagyok mindent átadni, hogy a kincset megszerezzem?

A kincs csak így lesz az enyém, csak így tud Isten teljesen megajándékozni, teljesen megáldani. Isten, bárhol is vagy, meg akar áldani téged. Akkor is, ha elfordulsz Tőle, akkor is, ha elszaladsz, akkor is, ha hátat fordítasz Neki. Arra a boldogságra, arra a teljességre akar elvezetni, ami a képmássá levésre, a hasonlatosságra vezet, hogy teljesen kialakuljon benned az a teremtmény, akinek Isten megformált, megteremtett, amivé alakítani akar téged, de ez csak úgy lehetséges, ha teljesen az Ő kezébe helyezed magadat.

Testvérem, most arra hívlak téged, hogy ha ez megfogant a szívedben és kész vagy tenni egy lépést, hogy átadd az életedet maradéktalanul Istennek, hogy áldásával betölthessen téged, akkor gyere és fejezd ezt ki! Ezt ki kell fejezni és igenis ki kell mondani Isten előtt, hogy: „Istenem, én kérem ezt!" Ezt a lépést meg kell tenni, nem lehet megspórolni. Ha erre kész vagy, ha erre megérett a szíved, akkor gyere!

Kérlek Téged Mennyei Atyám, hogy bontsd le az akadályokat, bontsd le a gátakat, bontsd le a falakat, amelyek bennünk vannak, amelyek a testvéreimben vannak! Kérlek Téged, hogy jöjj és cselekedj, Te vagy az, aki cselekszel itt és most, minden más távozzon innen, Urunk, Jézus Krisztus nevében, aki az Ő drága szent vérével megváltott bennünket azért, hogy az Ő életének teljessége bennünk legyen. Kérlek Téged most, Mennyei Atyám, hogy jöjj! Gyere! Krisztus, aki a Megváltás teljességét adtad, jöjj, világosíts meg bennünket Szentlelkeddel! Kérlek téged, testvérem, hogy amit le kell tenned, azt tedd le az Úr előtt és légy kész arra, hogy befogadd azt az életet, amit csak Ő tud adni neked! Testvérem, gyere! Hívlak benneteket, akik most készek vagytok megtenni ezt a lépést, hogy gyertek és adjátok át életeteket Istennek! Amen.

P. Hardi Titusz OSB

(Elhangzott a Tűz evangelizáción.)

Mily nagy dolgokat művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent! (Lk 1,50)

Az alábbi tanúságtétel szép példája annak, hogy az Úr Lelke hogyan alakít át egy családot egyetlen emberen keresztül, aki egészen átadta magát Neki!

Katolikus családba születtem és ott nőttem fel. A mennyei Atya szeretetét már gyermekkoromban megismertem. Gyakran segítségül hívtam Őt és megtapasztaltam segítségét. Hittem, hogy Ő valóban egy jóságos, szerető Atya, akihez mindig oda lehet menni. Ennek ellenére néha távol éreztem magam Istentől és szerettem volna közelebb kerülni Hozzá. Fölmerültek bennem problémák, ellentmondások. Keresni kezdtem a mélyebb igazságot. Anyukám a szentek életéről szóló könyveket ajánlotta figyelmembe. Amint olvasni kezdtem őket, megijedtem a sok szenvedéstől, ami a szenteket érte, ezért nem szívesen vettem a kezembe ezeket a könyveket. Nem akartam elfogadni a szenvedést.

Az utóbbi 4-5 évben egyre közelebb kerültem Istenhez. A lakóhelyemhez közeli templomba jártam és ott sokat tanultam a prédikációkból. Kezdtem jobban gyakorolni a hitemet, többet imádkoztam és olvastam a Szentírást. Az Evangélium tanítását megpróbáltam megvalósítani az életemben. Egyre több örömöt tapasztaltam. De a kereszttől való félelem még visszatartott attól, hogy teljesen Istenre bízzam magamat.

Az igazság utáni szomjúság nem csillapodott bennem. Sokféle könyv került a kezembe. A Szentírás azt írja, hogy vizsgáljunk meg mindent. Ezt félreértve megismerkedtem az agykontrollal, a new age-el és az okkult dolgokkal. Egyedül az vezetett, hogy segítsek magamnak és másoknak. Jó szándékkal akartam használni őket. De újra és újra elfogott a kételkedés: ha ezek valóban Istentől lennének, akkor nem hagynák ki tanításukból a szenvedést és a keresztet. Nem találtam meg bennük az Istenre való ráhagyatkozás lelkületét se. Próbáltam ugyan magyarázni az ellenkezőjét, de sohase voltam elégedett azzal, amire jutottam.

Egyre többet olvastam katolikus könyveket és a Bibliát, hogy választ kapjak kérdéseimre.

Egy alkalommal hirtelen rájöttem, hogy csak két lehetőség van: Isten vagy a Sátán. Mint ember én túl gyenge vagyok és csak eszköze lehetek valamelyiknek. Ezért el kell kötelezni magam Istennek, bízni Benne és teljesen ráhagyatkozni mindenben. Hiszen annyiszor megtapasztaltam már az Ő jóságát. A kereszt mindenképpen együtt jár az élettel. De ha Isten valóban jobban szeret, mint bárki más és jobban ismer mindenkinél, és elfogad hibáimmal, gyengeségeimmel együtt, akkor semmiképpen sem akarhatja, hogy boldogtalan legyek. Annyi keresztet ad, amennyit elbírok. Ha Jézussal együtt viszem a keresztemet, könnyebb lesz, sőt még lelki örömöket is kaphatok hozzá. Ezért teljesen Istenre bízhatom magam.

Ettől kezdve egyre jobban átadtam magamat Neki, mindenben ráhagyatkoztam és ezután növekedni kezdett bennem az iránta való szeretet.

Rájöttem, hogy nem kell nagy erőfeszítéseket tenni. Mindent oda kell adni Jézusnak és Ő mindent könnyebbé tesz (vö. Mt 11,28: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: Én felüdítlek titeket"). Csak el kell ismerni gyengeségeinket, megbánni bűneinket és segítségül hívni Jézust.

Észrevettem, hogy minél jobban megtapasztaltam Isten szeretetét, annál nagyobb lett bennem a bűnbánat érzése. Így könnyebb volt a bűnöket levetkőzni, mert Isten iránti szeretetből tettem. A sok jó mellett hálát tudtam adni a nehézségekért, problémákért és a betegségekért. Sok rossz kezdett jóra fordulni körülöttem.

A szüleim vidéken élnek. Édesapám az elmúlt évben súlyos beteg lett. Kiderült, hogy rosszindulatú daganat keletkezett a tüdejében. A hitét nem nagyon gyakorolta. A betegségével párhuzamosan én egyre közelebb kerültem Istenhez. Sokat imádkoztam apám gyógyulásáért. Egyre jobban éreztem Isten jelenlétét. Egyre nyilvánvalóbb lett életemben a Szentlélek vezetése. Egy alkalommal Budapesten, a Ferenciek terén jártam könyveket vásárolni. Kezembe kerültek a karizmatikus megújulás könyvei, amelyekben olvastam az „Élet a Lélekben" szemináriumról.

Megkerestem István atyát, hogy szeretnék Szentlélek-szemináriumot végezni. Azt mondta, csak ősszel lesz (ez májusban történt). Én mégis valami belső ösztönzést éreztem, hogy nekem most kell azt elvégezni, mert ősszel nekem már késő lesz. (Valóban, ősszel sem tudtam volna elvégezni, mert az atya betegsége miatt elmaradt a szeminárium.) Az atya megérezte, hogy ez a sürgetés az Úrtól van és azt mondta, bár a szemináriumot közös-

ségben helyes elvégezni, de most kivételesen ad egy kazetta sorozatot a tanításokról és egy munkafüzetet. Az útmutatás szerint szorgalmasan végeztem a szemináriumot egyedül, majd a 6. alkalommal elvégeztem az atyánál az életgyónást, átadtam életemet az Úrnak és az atya imádkozott értem és kérte a Szentlélek kiáradását. Nagy békét és csendes örömöt tapasztaltam.

Néhány hét múlva édesapámat felhoztam Budapestre és elvittem az Emmausz közösségi házba, ahol a testvérek imádkoztak érte és kérték testi-lelki gyógyulását. Legnagyobb csodálkozásomra édesapám elkezdte olvasni a karizmatikus és más vallásos könyveket... egyre nagyobb érdeklődéssel. Teljesen megtért! Jézus átformálta őt és más ember lett! Sokat imádkozik, rendszeresen járul szentségekhez, gyakorolja a hitét. Sőt, még a betegségéért is hálát adott! Mindezek által közel került Isten szeretetéhez. Betegségét felajánlotta Jézus és a Szűzanya – Szentlélekben egyesült – szíve szándékára, a Szentháromság tiszteletére és az egész családért. Az elmúlt héten az orvos megállapította, hogy a rákos daganat növekedése megállt.

TANÚSÁGTÉTEL

A nővéremnek rendszeresen átadtam megtapasztalásaimat. Ösztönöztem, hogy ismerje meg jobban és kezdje el gyakorolni a hitét. Azt mondta, nincs ideje. Megértettem, mert valóban reggeltől estig dolgozott; munkahelye pedig messze volt lakásától. Jól keresett, de ahhoz, hogy lakáskörülményein változtatni tudjon, kevés volt a pénze. Nagyon zavarta, hogy semmire sincs ideje. Érdekelte a new age, megismerkedett az agykontrollal, de ezek nem segítettek rajta. Egy alkalommal azt tanácsoltam neki, hogy adjon hálát Istennek és dicsőítse Őt azért, hogy nincs pénze és ideje. Megtette!

Egy napon a Szentlélek arra indított, hogy keressem meg a munkahelyén. Kihívtam az udvarra és azt mondtam neki, fontos dolgot kell közölnöm vele. A Szentlélek nagy szeretettel árasztott el iránta. Azt mondtam neki, hogy most úgy imádkozzon: „Kérlek Istenem, adjál nekem új munkahelyet (közel az otthonomhoz) és jobb keresetet, hogy több időm legyen Téged szolgálni!" Azt tanácsoltam neki, hogy ezt a vágyát adja át egészen Jézusnak. Ma vegyen egy Expressz újságot, vagy már holnapra vegyen ki szabadságot, és próbáljon munkahelyet keresni. De nem kell nagy erőfeszítéseket tenni, hiszen átadta Jézusnak.

Egy hét múlva telefonált, hogy nem vett ugyan újságot, nem keresett munkahelyet, de miután átadta Jézusnak teljesen a problémát, csöngött a telefon és egy régi ismerőse hívta fel, állást ajánlva neki, jóval több keresettel és sokkal kevesebb munkaidővel. A munkahely a lakásához egészen közel volt. Csak annyit kell tennie – mondta ismerőse –, hogy menjen be új munkahelyére, a részletek megbeszélésére. Nővérem azonban nem ment el, mondván, hogy olyan sok a munkája, hogy nem hagyhatja ott. Ismerőse erre dühösen azt mondta, hogy akkor felejtse el, mert egy ilyen kedvező álláslehetőséget mások majd gyorsan kihasználnak.

Nem így történt! Leendő főnöke másnap megkereste munkahelyén, kihívta az udvarra (pontosan ott álltak meg, ahol én beszéltem neki az imáról), és megbeszélte vele a részleteket.

Ma már új munkahelyén dolgozik. Hálát adott Istennek és elgondolkodott az Ő jóságán. Régebben, ha lett volna elég ideje, akkor a new age-el, agykontrollal és egyéb okkult dolgokkal is többet foglalkozott volna. De mivel életében történt egy döntés és bizalomteli szívvel átadta vágyait Jézusnak, és elhatározta, hogy Őt akarja szolgálni, megkapta, amit kért. Már egyáltalán nem foglalkozik okkult dolgokkal és egyre jobban gyakorolja hitét. Szeretnék még röviden szólni kislányomról is. Most múlt 11 éves. Szívrendellenességgel született. Az orvosok véleménye szerint ezt a betegséget nem lehet kinőni. Állapota vagy állandósul vagy rosszabbodik.

Plébánosom imaalkalmat szervezett templomunkban a Szűzanya fatimai vándorszobra előtt. Kértük a Szűzanyát, segítsen közbenjárásával családi problémáink megoldásában. Egy-két hónap múlva hallottam, hogy az Emmausz Közösség házában közbenjáró imát szerveznek a betegek gyógyulásáért. Kislányomat elvittem a legközelebbi alkalomra. Az egyik közbenjáró azt mondta, ne féljek, mert a Szűzanya már Jézushoz vitte kislányom betegségének ügyét.

Az orvosok szív-katéterezést terveztek a legközelebbi vizsgálatnál, ami nagyon veszélyes. Családi körben azért is imádkoztunk, hogy ez ne történjék meg. A vizsgálat előtti napon – szerdán – elmentem a Tömő utcai imaösszejövetelre. Itt a következő prófécia hangzott el: „Van itt egy asszony, aki gyermekéért könyörög. Az Úr azt üzeni, hogy meggyógyítja őt. Adja át Neki teljesen gyermeke betegségét!"

A vizsgálat napján teljesen nyugodtak voltunk. Azt mondtam a lányomnak: nincs mitől félned, mert Jézus a te gyógyítód. Bármi történik veled, javadra fordítja.

A vizsgálat után a doktornő azt mondta, nincs szükség a szív-katéterezésre, mert annyira minimálisra csökkent a probléma, hogy alig találta meg. Azt is mondta, valószínű, hogy a szívrendellenességet ki fogja nőni.

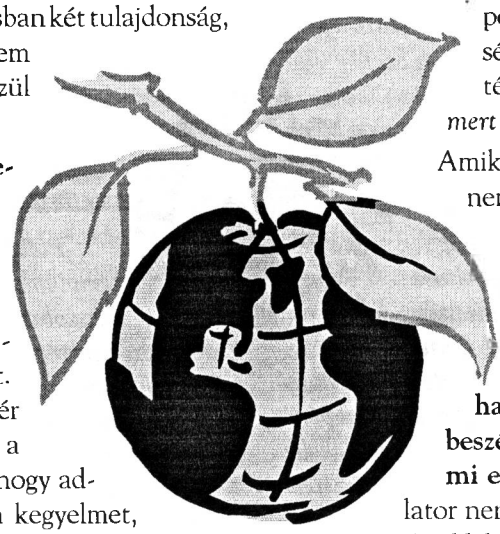
Így gyógyította és szabadította meg az Úr egész családomat, azóta is állandóan dicsőítem Őt jóságáért.

K. Mária

»BOLDOGOK A SZELÍDEK, MERT ÖVÉK LESZ A FÖLD«

II/1. rész

A kereszténységnek az eredeti meghatározás szerint boldog embereknek kellene lenniük, olyan embereknek, akik tudják, hogy mi is a boldogság. A harmadik boldogság így szól: *„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld"* (Mt 5,5). Boldogok a szelídek – itt most felmerülhet a kérdés, vajon melyik keresztény szelíd? Személy szerint azt gondolom, hogy jelenleg a legnagyobb hiány a kereszténységben, a katolicizmusban két tulajdonság, két erény vagy másképpen kegyelem területén jelentkezik, amelyek közül az egyik a szelídség.

Kapcsolatainkból már teljesen eltűnt a szelídség. Ha megnézünk egy körülbelül ezer főből álló közösséget – és most elnézést kérek a bírálat miatt –, szerintem egy ekkora közösségben alig találunk négy vagy öt szelíd embert. Körülbelül négy-öt olyan testvér vagy nővér lesz, akik megkapták a szelídség kegyelmét. Azt hiszem, hogy addig, amíg meg nem kapjuk ezt a kegyelmet, nem is tudjuk, hogy miről van szó. A többiek mindannyian természetes, emberi módon cselekednek. A természetes ember védekezik, védi a helyzetét, a legkisebb dolog is halálosan megsebzi és szüntelenül követelőzik.

Nos, hogyan tarthatnánk hát meg Jézusnak azt a parancsolatát, hogy *„ha megütik az egyik arcodat, tartsd oda a másikat is"* (Mt 5,39; Lk 6,29)? Vagy az történik, hogy távol-keleti módszerekkel készítjük fel magunkat arra, hogy oda tudjuk tartani a másik arcunkat is, vagy pedig egy másfajta természetű dologhoz, a bennünk lakozó természetfelettihez fordulunk, amely lehetővé fogja tenni, hogy egészen természetesen tartsuk oda a másik arcunkat is.

Azt viszont kell látnunk, hogy amint valami arra késztet, hogy kilépjünk önmagunkból, nem szelíden reagálunk, hanem egészen másként: agresszíven, ironikusan. Márpedig szelíden kellene reagálnunk! És ebben a szelídségben fogjuk megtalálni a boldogságot.

Szelídség, öröm, boldogság, kedvesség... Hiányzik belőlünk ez a szelídség. A keresztény közösségeknek szelíd emberekből kellene állniuk. Annak tanítványaivá kellene válnunk, aki azt mondta: *„tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű"* (Mt 11,29). Tanuljatok tőlem! – mondta Jézus. Mi, mindannyian Krisztus követői vagyunk. Jézus nem sokszor mondta azt, hogy „tanuljatok tőlem", hanem természetes módon mindenben példát mutatott nekünk. A szelídséggel kapcsolatban viszont nyomatékosan beszél: *„tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű."* Amikor tanúságot kell tennünk, ezt nem tudjuk megtenni a szavainkkal, ha maga az életünk nem egy kész prédikáció. De még ennél is tovább megyek. **Ha az arcunk, a tekintetünk, a mosolyunk nem prédikáció már önmagában is, ha viselkedésünkkel nem Istenről beszélünk, akkor a szavainknak semmi ereje nem lesz!** A keresztre függő lator nem Krisztus beszéde miatt tért meg. A jobb lator Jézus egyetlen tekintetétől tért meg. Ettől változott meg teljesen az élete. És emiatt jutott be egyenesen a mennyek országába is, amiről az első boldogságban van szó.

Hatalmas szelídséggel találkozott a hatalmas fájdalom közepette. Ez azt jelenti, hogy mivel Jézus isteni természete magára vállalta a mi emberi természetünket és ebben az állapotában teljesen ki kellett lépnie önmagából, ezért szelídsége megtérítette a latort. Ezért kell nekünk is teljes erőnkből keresni ezt a szelídséget. **Ezt a szelídséget erőszakosan kell keresnünk. A mennyek országa azoké, akik meghódítják. Az erőszakosak pedig meg is fogják hódítani.** *„A mennyek országa Keresztelő János idejétől mindmáig erőszakot szenved, az erőszakosok szerzik meg"* (Mt 11,12). Ez azt jelenti, hogy mindent, ami bennünk van, meg kell mozgatnunk azért, hogy befogadhassuk a szelídség kegyelmét, amely mindenekelőtt Krisztushoz tesz minket hasonlóvá.

Természetesen emiatt a boldogság miatt örömnek is kellene lenni bennünk, ez is Krisztushoz tesz minket hasonlóvá. Az összes boldogság révén osztozunk Jézus

Krisztus érzelmeiben, azokban az érzelmekben, amelyek a mennyben élő Krisztusban vannak. Szívünkben és testünkben is Krisztus másává kell válnunk. A kereszténynek rengeteg komplexusuk van a boldogsággal kapcsolatban, gyakran azt mondogatják, hogy „nincs jogunk örvendezni, mert olyan sok ember szenved, s így hogy engedhetnénk meg magunknak, hogy örvendezzünk?"

Hát pont ezért! Mert a keresztények látják, ami **a világ, a föld jelenlegi szenvedése mögött van**. A szelídek fogják örökölni a földet! Az emberek földjének jelenlegi helyzetében látható örömöt kell sugározniuk. Természetesen az a tűzhely nem adhat meleget magából, amelyben nem lobog a tűz, és ugyanez vonatkozik az örömre is.

A bennünk lakozó Krisztus ujjong az örömtől, miközben ezt mondja: *„Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, mert elrejtetted ezeket az okosak és a bölcsek elől, és a kicsinyeknek nyilatkoztattad ki."* (Mt 11,25; Lk 10,21)

Ismét elmondom, hogy **a nyolc boldogság az Atyához való hasonlóságunk alapszabályzata**, és ezzel egy időben azt is megmutatja, **hogyan juthatunk el az Atyához a kis úton keresztül**. Ez az út **az egyszerűség, a szegénység, a szelídség útja**. Ez az az út, amelyet a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz élt elénk azzal, hogy teljes bizalommal az Atya karjaiba vetette magát. Az Atya és a Fiú kapcsolatát pedig nagy erővel hatja át az öröm. Nézzük csak meg a tékozló fiú apjának esetét (Lk 15,11-32). Még mielőtt karjaiba szorítaná fiát, már kész a lakoma – örvendezzetek, örvendezzetek velem! A mi történetünk, beleértve a szenvedést is, örömteli!

Elmondható, hogy a Passió, Jézus szenvedése örvendetes titok. Ez az ölelés misztériuma, azé az ölelésé, amely talán fájdalmas, de dicsőséges. Így láthatjuk meg azt, hogy Jézus milyen örömöt tapasztalt szenvedése közben. Azt is látjuk, hogy hogyan ujjongott már akkor, és hogyan mondhatta a jobb latornak: *„még ma velem leszel a mennyben"* (Lk 23,43).

Krisztus az apa, aki örvendezve látja saját szenvedésének a gyümölcsét. Arról viszont megfeledkezik, hogy milyen árat kellett fizetnie ezért. Nem áll meg ennél a pontnál, és már ebből is kitűnik, hogy szelíd és alázatos szívű. Gyakran azt gondoljuk, hogy a keresztényeket a kereszt fájdalmának, Jézus és Mária szenvedésének, az emberiség drámájának kell alapvetően meghatározni. Azt hiszem, nagyon nagy baj lenne, ha megrekednénk ennél a pontnál, ha csak a fájdalom pillanatát látnánk, azt, amikor Krisztust átszúrják, miközben itt a szeretet tőrdöféséről van szó. Emiatt erősebb, mint a fájdalom – hatalmas öröm forrása. Jézus nyitott szívét minden szentek gyönyörűségének hívják. Nem arról van tehát szó, hogy lefényképeztek volna egy meghatározott pillanatot, amikor az emberek már annyira gonoszak lettek, hogy átszúrták, átdöfték Azt, aki azért jött, hogy megmentse őket.

Ennek pont az ellenkezője igaz: ezekben az eseményekben nagyon is pozitív módon kell olvasnunk, meg kell látnunk azt, hogy a kereszt az a nászágy, amelyen Krisztus fekszik, és magához szorítja keresztjét, mivel a kereszt is az Atya szava, amellyel azt mondja nekünk: „halálosan szeretlek titeket!" Azt is szokták mondani, hogy ez az „ultima verba", vagyis Isten utolsó szava, amelyet az emberiséghez intézett.

Amikor az Ige elhallgatott, megmaradt a kereszt. Ezért imádjuk hát a keresztet! Nem egy kínzóeszközt imádunk benne. Nem arról van szó, hogy egy guillotine-t [kivégzőeszköz] egyszer csak szentté avattak. Mi a kereszt jelét imádjuk, ami persze kínzóeszköz, mégis mindenekelőtt az az Ige, amely által Isten, az Atya azt mondja nekünk a Fiún keresztül, hogy: „halálosan szeretlek benneteket!" Annyira erős ez a kijelentés, hogy szinte elviselhetetlen. Elviselhetetlensége viszont a boldogságból fakad. Jézus azt akarja nekünk megtanítani a hegyi beszéden keresztül, hogy hogyan legyünk egészen kicsinyek azelőtt a misztérium előtt, amely teljesen meghalad bennünket és hogy hogyan fogadjuk és hogyan lépjünk be Isten örömébe, amely ugyanaz az öröm, amit a tékozló fiú apja érzett a példabeszédben.

Isten is már messziről észrevesz minket és már messziről örül nekünk. **Azt az utat mutatja meg nekünk, amelyen egészen a Szívéig juthatunk el. Ez az út pedig csakis a szelídség útja lehet**. Mert Ő maga is szelíd volt. A mi utunk tehát csakis a szelídség útja, a szeretet útja, a boldogság útja lehet. Arra a boldogságra van hivatásunk, ami a Szentháromság sajátja, ahol folyamatosan áramlik a szeretet az Atya, a Fiú és a Szentlélek között. Isten az egység boldogságára hív minket. Azok, akik szeretik egymást, tudják, hogy vannak olyan ritka pillanatok, amikor lelkileg, szellemileg, emberileg, sőt testileg is teljes egység van közöttünk. Ilyen pillanatok nagyon ritkán fordulnak elő az emberek között. Minket pedig pont a Vele való egység pillanataira hívott meg Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Egy feltétele van annak, hogy belépjünk abba a bensőséges kapcsolatba, amelyre Isten hív minket, amikor azt mondja: „már messziről láttalak téged, és most végre megérkeztél, most már csak egyetlen dolog kell ahhoz, hogy asztalhoz ülhess." Most biztosan eszetekbe fog jutni egy másik példabeszéd (Mt 22,1-14): „akármilyen is vagy, még ha teljesen el is borítanak azok a sebek, amelyeket a csavargásaid közben szereztél, mialatt teljesen eltékozoltad az életedet, egyetlen dolgot kérek tőled: vedd fel a menyegzős ruhádat. Arra kérlek, hogy vedd

fel a menyegzős ruhát, csak ennyi az egész." Azokat zárják majd ki a lakomáról, akik nem hajlandók felölteni menyegzős ruhájukat. A menyegzős ruha pedig az, hogy magunkra öltjük Krisztus szelíd és alázatos szívű emberségét.

Ezzel a szelídséggel az Ószövetségben is találkozunk, ahol az „anav" szó fejezi ki ezt a fogalmat héberül, amit már az első boldogságnál is láttunk. Az „anav" szó azt jelenti, hogy „szegény". Emlékeztetőül elmondom, hogy az „anavok" az „Úr (Adonáj) szegényei", vagyis a próféták voltak, olyan emberek, akiket Isten Lelke vett birtokba. Isten „megszállottaivá" váltak. Isten Lelke annyira megfosztotta őket önmaguktól, hogy már semmijük sem maradt. Kicsit olyanok voltak, mint például Krisztus mezítlábas őrültjei Oroszországban. Krisztus pedig akkor jött el, amikor már hagyománya lett az „anavoknak", vagyis a mindenüktől kifosztott prófétáknak.

A próféták életét nézve észrevehetjük, hogy ez nem csupán külső kifosztottságot jelent, hanem mindenekelőtt teljes belső szegénységet. Minden próféta átélte a keresztet. Gondoljunk Illésre, Jeremiásra, Ezekielre vagy az összes többi prófétára, akik gyakran kerültek olyan helyzetekbe, amikor teljesen, egészen a végsőkig oda kellett adni, és ki kellett üresíteni önmagukat, hogy Isten szavának hordozói lehessenek.

Ahhoz, hogy Isten szavát hordozzuk, ki kell üresíteni önmagunkat, el kell veszítenünk a saját szavainkat, de legalábbis le kell mondanunk arról, hogy akár egy szót is szóljunk magunktól. Láthatjuk hát, hogy a szegénység és a szelídség mennyire összetartoznak. Megérthetjük, hogy a szelídség a szegénység egyik formája. Ez rendkívül fontos! Azt is fontos látnunk, hogy mit is jelent az a szelídség, amelyről eddig is beszéltünk. Ne ott keressük a szavak értelmét, ahol nem fogjuk megtalálni. Viszont tisztán kell látnunk a fogalmak meghatározásakor. Úgy is gondolhatnánk, hogy szent akarok lenni, tehát szépen összekulcsolom a kezeimet, mosolygok egyet, kicsit félrehajtom a fejemet, így már biztosan szelídnek nézek ki. Pedig így inkább bárgyúnak nézünk ki. A szelídség nem egy a bárgyúsággal, nem egyenlő a gyávasággal, nem azt jelenti, hogy hiányoznak belőlünk bizonyos negatív tulajdonságok, a szelídség még csak nem is az erőszak hiánya. A prófétákban nagyon nagy erő van, ami már határos az erőszakkal, pedig ezek a próféták szelídek.

A szelíd és alázatos szívű Krisztusnál is találkozunk olyan esettel, amit erőszakos tettnek minősíthetünk, mikor kiűzi a kereskedőket a templomból (Mt 21,12-13; Jn 2,13-17). A szelídség esetében valami egészen másról van szó. Persze néha előfordul, hogy gyengéd módon fejeződik ki, de ha igazán és mélyen belegondolunk, a szelídség egyáltalán nem ellentétes az erőszakkal. **A szelídség tehát a szegénység egyik formája** – amint láttuk –, és most nézzünk egy példát erre. Arról a mondatról van szó, amely Mózessel kapcsolatban hangzott el. Talán nem ismeritek, de benne van a Bibliában és nagyon szép, annyira, hogy szinte összefoglalja azt a boldogságot, amelyről a mostani alkalommal beszélünk. A Számok könyve 12,3-ban az áll, hogy: „*Mózes volt a legszelídebb ember, akit a föld valaha is hordozott.*" Mindez azért volt, hogy elnyerje a földet.

„*Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.*" És ahhoz, hogy megkapják a földet, egy szelíd emberre volt szükség. Mózes persze gyakran megharagudott. Valójában csak egyetlenegyszer cselekedett erőszakosan, még fiatal korában. Viszont éppen erőszakos cselekedete miatt nem lett övé a föld. Biztosan emlékeztek, hogy Mózes nem mehetett be a Szentföldre. Megállt Nébó hegyén, látta a földet és ekkor a Szentírás szerint meghalt, vagyis az Írás erről azt mondja, hogy Isten egy csókkal altatta el. Azért nem mehetett be, mert megölt egy egyiptomit, aki pedig a legfőbb ellenségük volt. Azért ölte meg az egyiptomit, hogy megszabadítsa a zsidókat. Mivel pedig megölte az egyiptomit, nem lehetett övé a föld.

De végül is mi ez a föld? Az első boldogságban az áll, hogy a mennyek országa a szegényeké. Meg kell értenünk, hogy a mennyek országa közelebb jött, és hogy Isten országának egy része már a földön van. Ezt pedig nekünk kell láthatóvá tenni. A szentek pedig megmutatják, hogy Isten országa már itt van a földön. Ott, ahol mindenki csak a problémákat és a csúfságot látja, a szentek megélik és továbbadják a boldogságot. Továbbadják, sőt visszaállítják az ember uralmát az állat és a növényvilág fölött. Ezért vannak például olyan szentek, akik farkasokhoz beszélnek. A szentek azért tudnak parancsolni a teremtett világnak, hogy visszaállítsák az uralmat.

Amikor arról beszélünk, hogy mienk lesz a föld, akkor végeredményben arról van szó, hogy visszakapjuk azt, amit elveszítettünk egy sajátos bűn következtében. Mindjárt meg is láthatjuk, hogy mi ez a sajátos bűn.

Amikor Isten mindent visszatérít, sőt mindent százszorosan ad vissza, még ennél is végtelenül többet kapunk. Megígéri nekünk a földet, de ezen kívül a mennyet is. Közben azt is megmutatja, hogy a kettő között nincs semmi különbség. Ez rendkívül fontos, annyira, hogy erről a témáról külön kazettát kellene készíteni, hogy tényleg meglássuk, hogy a kettő között nincs különbség.

Efraim testvér

(Részlet a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség Mária tanító-kazetta sorozatában megjelent Nyolc Boldogság Sorozat II. kazettájából.)

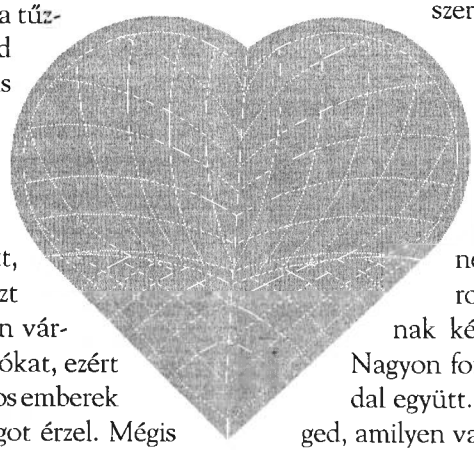
BESZÉLGETÉS AZ ÚRRAL

A szív megtisztítása

Jézus így szól:

Gyermekem, nyisd meg szívedet jelenlétem előtt. Mielőtt az imában egészen nekem akarod adni a szívedet, emlékeidből és érzéseidből vess el minden rosszindulatot, haragot és neheztelést. Szeretném, ha mindenkinek megbocsátanál, aki megbántott. Az én szeretetemet nem tudod magadba fogadni, ha valaki iránt haragot érzel.

Tudnod kell, hogy az én szívem nem langyosan szeret, hanem olyan, mint az „emésztő tűz". Ha belépsz ebbe a tűzbe, neked is lángolnod kell. Ismerem fájdalmas emlékeidet, ismerem csalódásaidat és megaláztatásaidat. Láttam rejtett könnyeidet, amelyeket az okozott, hogy nem kaptad meg azt a szeretetet, amit nagyon vártál. Én is átéltem hasonlókat, ezért megértelek, hogy bizonyos emberek felé neheztelést és haragot érzel. Mégis azt mondom neked: bocsáss meg nekik, ahogy én is megbocsátottam az ellenem vétőknek! Kövess engem a megbocsátás útján! De ez nekem nem elég. Azt is szeretném, ha nekem is megbocsátanál! Látom, hogy most tiltakozol, és azt mondod, hogy nem haragszol rám. De ha jobban megnézed a szívedben rejlő elégedetlenségeket, felfedezed a haragot is. Ezért kérlek, bocsáss meg nekem, hogy olyan körülményekbe helyeztelek, amelyekben felnőttél!

Bocsáss meg nekem, hogy olyan szülőket, testvéreket, rokonokat adtam, amilyenek körülvettek! Minden hibájukat azért engedtem meg, hogy növekedj a szeretetben és az alázatban.

Bocsáss meg azért is, hogy nem lettél olyan okos, szép, erős és gazdag, amilyen szerettél volna lenni! Talán egyszer megérted, hogy ha ezeket megengedtem volna, elveszítettem volna a szívedet. Ezért nem engedtem meg, mert drága nekem a te szíved, gyermekem. Nagyon fáj, hogy hiányaid miatt vádolsz engem és elutasítasz. Hidd el, hogy minden nehézséget egyes egyedül az irántad való szeretetből engedtem meg.

De még valami mást is kérek tőled. Bocsáss meg önmagadnak! Hibáid gyakori megtapasztalása és mások negatív megjegyzései odavezetnek, hogy értéktelennek, rossznak és lehetetlen alaknak képzeled magad. Ne tedd! Nagyon fontos vagy nekem, hibáiddal együtt. Én ilyennek szeretlek téged, amilyen vagy! Fogadd el te is magadat! Ha ezt teszed és engeded, hogy szeresselek, egyszer csak észreveszed, hogy hibáid megfogyatkoztak, alig-alig fordulnak elő.

És ami a legfontosabb: szíved felszabadul. Olyan lesz, mint a szárnyaló madár. A világ többé már nem nehezedik rád, és szabadon repülsz felém.

Gyermekem, elmondhatatlanul vágyódom a szíved után. Ne építs falat elém haragoddal! Bocsáss meg mindenkinek és fogadd be az én békémet! Azt a békét, amit a világ nem adhat meg neked.

I. stáció

Íme az Ember!

Az első sorban álltam,
mert látni kívántam
Őt, az Emberfiát.
Köröttem az őrjöngő tömeg
– vad dühök, akár tengernek árja –
halálért kiált.
Feszítsd meg!... Feszítsd meg!
Átok fejére!... Engedd el Barabást!
Hisz a főpapok is úgy tanítják:
Nem kell nekünk e hamis Messiás!
Vesszen inkább az Egy,
mint romlásba dőljön a nemzet,
haljon az Egy,
ki rongyos-szegény, szelíd!
Nekünk vezér kell,
karddal mért dicsőség!
Bölcs legyen, mint Salamon,
erős, mint hódító Józsue!
Az első sorban álltam
és egyre csak vártam
Őt, az Emberfiát.
Hogy hozzák ki végre tömlöcéből,
álljon a sistergő gyűlölet elé
és büszkén védje meg magát.
Védje meg szavakkal,
vagy tegyen új csodát:
nyissa meg az égnek kapuit,
rendelje magához angyalok hadát.
Csak nemrég adott világot
n e k e m,
nyálával kenve meg
s z e m e m ...
szegény vak koldusnak.
Mégis – vagy tán éppen ezért –
bárki másnál többet
láttam,
mert fürödtem a „Küldött"-nek
tavában...
...Aztán egyszer csak ott állt,
poroszlók lökdösték előre,
szúrós töviskoronát
tettek a fejére.
Ölén az ágyékkötő
rongyos,
megkorbácsolt vállain
a bíborköpeny
mocskos.
Sebzett homlokából
szemére folyt vére,
de a tömegből senki sem akadt,
ki szót emeljen érte.
Egy igaz sem volt, ki
melléje álljon az Ártatlannak,
nem volt senkije
ezen a világon...
Csak én láttam az Úrnak pecsétjét!
Ott volt az arcán, a szemében...
megalázottságában és szenvedésében...
...Én láttam, hogy arcára
rá volt vésve
ezredévek szenvedése!...
Rám emelte gyötrött tekintetét,
s a szemembe, a lelkembe nézett.
Lélegzetem visszafojtva
láttam
új holocaustot, milliók halálát,
gombafelhőket, vakítón
gomolygót,
halált szóró vasmadarat,
vagy ahhoz hasonlót...
de szemeiben ott láttam
Isten országát is, a bűnök bocsánatát,
az Úr dicsőségét.
És szívem hálával telt meg,
míg suttogva szóltam:
bocsáss meg Istenem!
Pilátus pedig két karját kitárva
csendre intette a népet:
Bűnt semmit nem találtam benne,
így fejetekre száll
az ítélet...!
...Nézzétek hát!... Íme az Ember!

Bogdán Rudolf

Mi, keresztények...

Beszélgetések

A tiszta forrásról

Ha lemegyünk ma Budapesten a Duna-partra és megnézzük e folyó vizét, nemigen támad kedvünk arra, hogy igyunk belőle – sőt, azt is mondhatjuk, ez ma már szinte életveszélyes dolog lenne! Ha viszont elkezdünk egyre feljebb és feljebb haladni a folyó mentén, egyre tisztább vizekhez jutunk, míg végül a Fekete-erdőben megleljük magát a tiszta forrást!

Mi, keresztények egész életünket arra építjük, hogy buzog még ma is az az ősi forrás, amelyhez meghívott bennünket Jézus, hogy a szomjunkat oltsuk belőle. Jézus számunkra e soha el nem apadó, tiszta forrás, melyhez mindig visszatérhetünk és amelyből mindig meríthetünk. Mindnyájunknak van rá lehetőségünk, hogy eljussunk ehhez a forráshoz, ahonnan Jézus szüntelenül szól: *„Jöjjetek hozzám!"* (Mt 11,28)

E keresés közben sokszor eszünkbe juthat, hogy: „Aki a forráshoz igyekszik, annak ár ellenében kell úsznia!" Nehéz az árral szemben haladni és nehéz a mai világ zsongásában meghallani e tiszta forrás csöndes csobogását! A mai világ is számtalan „forrást" kínál nekünk, ezek azonban nem oltják lelkünk szomjúságát. Az egyetlen forrásvizet, ami *„örök életre szökellő vízforrássá"* (Jn 4,14) lesz bennünk, egyedül Jézus adhatja nekünk! Ez az, ami tisztává tehet, ami megszabadíthat bűneinktől és nyomorúságainktól és betölthet új élettel! Ha nem is látjuk e forrást, tudnunk kell, hogy Jézus maga terel bennünket felé (Jel 7,17).

Azt mondják, lelkünkre csodálatos hatással van, ha valamely igazságot megfogalmazó olvasmányt újra és újra elolvasunk, ez békességet és harmóniát teremt bennünk. Mindannyian megtapasztalhajuk ezt, amikor újra és újra olvasva a Biblia részeit, egyre újabb és újabb ajtók nyílnak fel lelki szemeink előtt és egyre közelebb jutunk az isteni bölcsességhez, ahogy a Teremtő mondta: *„Elmélkedjél sokat az Úr törvényein, s az Ő parancsain gondolkodj szüntelen. Akkor megvigasztalja majd a szíved, s megadja neked a kívánt bölcsességet"* (Sir 6,37). Ezáltal az állandó visszatérés által, mintegy „a forrás közeli élet" által az Ige valóban élő barátunkká válhat, és ahogy a fű sarjad a forrás közelében, olyan csodálatos élet terem az Ige forrásának közelében. *„Tenálad van az élet forrása!"* – mondja a zsoltáros (Zsolt 36,10), hová mehetnénk hát?

Most következő beszélgetőtársam, Csaba, barátaival együtt sok-sok éve kutatják a legősibb forrást, a Bibliát, annak eredeti jelentéstartalmát (az eredeti héber és görög nyelv segítségével) megragadva, és „mintegy a folyón felfelé haladva", a Jézus misztériumát megpillantó szentek gondolatait, tanításait, útmutatásait megismerve és ízlelgetve. E tiszta forrás keresése sok-sok örömöt és lelki megújulást adott számukra, s e saját célra történt keresés-megismerés eredményeit ma már mások számára is elérhetővé tették, és a hosszú, örömteli munkával lefordított könyvekből már hármat is megjelentettek.

Mindemellett Csaba a legmodernebb számítógépes ismeretek birtokában programozással is foglalkozik és munkája révén ma már a Biblia különböző fordításai és forrásai többféle változatban is hozzáférhetők CD-n, ezzel is nagy segítséget nyújtva mindazoknak, akik eredeti szavak, kifejezések, bibliai helyek keresésével, az Ige mélyebb és szélesebb értelmével szeretnének megismerkedni.

Ahogy az eddigi beszélgetések során is mindig olyan beszélgetőtársra leltem, aki azt az adott témát maga is nagyon fontosnak tartja, és azzal kapcsolatban mások számára is lényeges mondanivalója van, ugyanígy a mostani beszélgetésben is egy e témával sokat foglalkozó és azt igen fontosnak tartó beszélgetőtárs gondolatait olvashatjuk...

Beszélgetésünk

– Mit jelent számodra a forrás?

Régóta él bennem a vágy a tiszta dolgok keresésére. Így jutottam el az életet adó Igéhez és Igazsághoz! Jézus szavai mélyen belém ivódtak: *„Evezz a mélyre!"* (Lk 5,4) A forrás számomra a feltámadt és élő Krisztus! Ő a kezdet és a vég, minden élet forrása és az egész teremtés célja. Vannak, akik a Bibliát tekintik tiszta forrásnak, nem számolva a szenthagyomány, illetve a szentek életének fontosságával. Honnan tudjuk ugyanis, hogy a Szentírás Isten Igéje? A szenthagyományból. A II. Vatikáni

Zsinat tanítja: *„Ez a hagyomány adja tudtul az Egyháznak a szentkönyvek teljes felsorolását. Maga a Szentírás benne kap mélyebb értelmet, és válik szüntelenül hatékonnyá."* (Dei Verbum 8) Krisztustól Konstantin császárig még nem voltak letéve a hit alapjai és nem válogatták még ki a szentkönyveket. Kereszténynek lenni akkor ezt jelentette: „meghalsz". Sokat tanulhatunk tőlük: nagyon erősek voltak a hitben, Krisztust hordozták és a Szentlélek vezetése alatt álltak. Az Apostolok Cselekedeteit olvasva, valamint az első századok szentjeinek életét szemlélve, láthatjuk mindezt. A Biblia tehát a hagyományból született. 325-ben megfogalmazták a Hitvallást, ami az egész keresztény hit szíve, és az Evangéliumé is. Amikor az Evangéliumról beszélünk, akkor három dologra kell gondolnunk. Az első maga az írott szöveg. A második a szentek élete, mert ők élték az Evangéliumot. A harmadik pedig a szentek írásai, amit ők írtak az Evangéliumról.

– Mi a hagyomány?

A Szentírás a szenthagyomány egyik formája. *„A szent atyák mondásai tanúskodnak e hagyomány éltető jelenlétéről. Gazdagsága átárad a hívő és imádkozó egyház gyakorlati életébe."* (Dei Verbum 8) Más megfogalmazás szerint: „A szenthagyomány a Szentlélek élete az Egyházban" – mivel a Lélek *„megtanít majd mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek* (Jn 14,26). Ez a hagyomány egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott. Ők hordozzák azt életükkel és tanításaikkal.

– Mit meríthetünk a hagyományból?

A hagyomány megmutatja számunkra a Biblia helyes értelmezését. Ha valaki egy szakácskönyvet készít, abban nem ír le mindent teljes részletességgel. Azt írja például, hogy „tegyél bele egy kis sót", de hogy pontosan mennyit is, azt nem részletezi, hiszen ezt a hagyományból már tudjuk. Számunkra a szentek élete és tanítása az a hiányzó rész, amely megmutatja, hogy mennyi is az a kis só! Ez a szenthagyomány. Vagy ahogy János mondja: *„Jézus még sok mást is cselekedett. Ha egyenként mind megírnák, azt hiszem, hogy az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene."* (Jn 21,25)

– Miért tartottátok fontosnak a Biblia eredeti nyelvének megismerését, a benne lévő héber illetve görög szavak megkeresését, összehasonlítását és az azonos szavakból adódó igehelyek összevetését?

Kis Szent Teréz (egyháztanító) mondja: *„Ha én pap lennék, megtanulnék héberül és görögül, hogy az Isten Igéjét a kinyilatkoztatás eredeti nyelvén olvassam."* A Biblia sugalmazottsága nemcsak mondanivalójára terjed ki, hanem szerkezetére is! Benne minden szó fontos. Szent Jeromos még a szavak sorrendjére is ügyelt, nem beszélve arról, hogy az eredetileg azonos szavakat azonos módon adja vissza.

– Miért olyan fontos visszatérni a tiszta forrás közelébe?

Péter szavai csengnek a fülembe: *„Uram, kihez menjünk? Neked örök életet adó igéid vannak."* (Jn 6,68) A zsoltáros pedig így sóhajt fel: *„Tenálad van az élet forrása, a Te fényedben látjuk a világosságot"* (Zsolt 36,10). Nemcsak a környezetszennyezés hatalmasodott el napjainkra, de a lelki élet, a krisztusi igazságok és tanítások is alaposan beszennyeződtek. Az újabb bibliafordítások és kommentárok is sokszor magukon viselik a modern racionalizmus eltévelyedéseit. Az utóbbi néhány évtizedben a Bibliára egy nagy szalmakazlat raktunk. De ha élni akarunk, meg kell találnunk a *„földbe rejtett kincset"* (Mt 13,44). Ahhoz azonban, hogy megtaláljuk a szívünk mélyén rejtőzködő és bennünket megszólító Istent, magunkba kell szállnunk (Lk 15,17). Ezért választottuk mottóul: „Vissza az atyák tanításaihoz!" Azután még tovább kell lépnünk: „Vissza az atyák életéhez!" Vissza kell mennünk és meg kell néznünk, ők hogyan értelmezték a Bibliát és mit tanítanak a lelki életről. Valamint az életüket is meg kell vizsgálnunk, mivel ők az életükkel ugyanúgy tanítanak bennünket, mint a szavaikkal. Egész személyük csodálatos egységben van! Nincsenek szétszóródva a világ külső dolgaiban, ők még egészen közel vannak a forráshoz, és Isten is igazolta életüket, tanításukat. Ők közvetítik számunkra a szenthagyomány éltető erejét. S ez a hagyomány nemcsak a múlté, nem a múlt egy letűnt emléke. Ez a hagyomány élő! Ma is ugyanúgy közvetíti számunkra Krisztus életét, ahogy a Zsidókhoz írt levélben is olvassuk: *„Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökre"* (Zsid 13,8).

– Dehát azóta sokat változott a világ...

Az ember mégsem változott meg azóta. A lelki élet problémái pontosan ugyanazok most is, mint régen voltak. Hogy régen az ökrös fogat mögött kiabált a kocsis, ma pedig a volán mögött – a lényeg ugyanaz, a lelkület nem változott. Éppen ezért a Biblia tanítása ma ugyanúgy érvényes! Az atyák nagyon jól ismerték az embert és annak minden nyavalyáját, küzdelmét. Tanításuk ma ugyanúgy élő tanítás, mert **az ember lényegét érinti**. Megmutatja számunkra, hogy az ember hogyan haladhat a lelki élet buktatóit, csapdáit kikerülve a krisztusi hasonlatosság felé. Ez persze nem megy egyszerre. „Step by step", „lépésről lépésre" – ahogyan a mai atyák tanítják. A lényeg az, hogy mindennap felkeljünk és menjünk. Mindennap haladjunk a mennyek országa felé. A szentek, az egyházatyák megmutatják az utat és annak minden veszélyét. Tanításaikkal gyógyszert adnak a bűntől megsebzett embernek. Közbenjárásukkal

gyógyulást hoznak az ördög – mint rabló és pusztító – által megvert, kifosztott és útszélen hagyott ember számára (Lk 10,30).

– Mi a célja ennek a visszatérésnek?

Amikor az ember útnak indul, fontos látnia, hogy hova is akar eljutni. Nekünk, kereszténveknek is mindig szem előtt kell tartanunk utunk célját. De mi is az életünk célja? Damaszkuszi Szent Péter szerint: *„A keresztény élet célja Krisztus követése."* Krisztus követése lényege nem a csodák keresésében áll, hanem abban, hogy Krisztus személyét nap mint nap befogadjuk. Jól meg kell értenünk Krisztusnak Istenhez és az emberekhez való viszonyát. A krisztusi hasonlatosság a Szentlélek által valósul meg bennünk. Ezért fogalmaz így Szárovi Szent Szerafim: *„A keresztény élet értelme a Szentlélek megszerzése."* Isten azt akarja, hogy szentek legyünk. Az életszentség pedig nem a szentek kiváltsága, hanem minden keresztény kötelessége.

– Mi mutatja meg számunkra a hagyomány hitelességét?

Leghitelesebben az tud tanúságot tenni Krisztusról, aki találkozott Vele, a Feltámadottal. Ha valaki nem találkozott Vele, csak beszél róla, az ugye nem hiteles? Csak azok hitelesek, akik nemcsak az életükkel igazolták, hogy Krisztushoz tartoznak, hanem Krisztus is tanúskodott mellettük. A szenteket és az egyházatyákat Isten igazolta jelekkel és csodákkal.

– És miért fontos, hogy az ember saját maga is keressen-kutasson mélyebb jelentéstartalmak után, személyes, neki szóló igék után?

Isten szava személyes szó, a személyes Istentől az emberi személyig. Istennek mi kellünk, nem pedig az, amink van. Tudjuk, hogy a tanulás során az önmagunk által felfedezett rátalálások, összefüggések sokkal mélyebb nyomot hagynak bennünk, mint az „agykérgünkre szórt", személytelen ismeretek. Így van ez az Isten szavával is! Sokszor hallhatjuk, olvashatjuk a Biblia sorait, de csak a mélyebben megértett mondatok és a személyesen megtapasztalt jelentések maradnak meg bennünk igazán mély gyökeret eresztve és százszoros termést hozva.

– Mivel ajándékozhat meg bennünket ez a keresés?

◦ Megajándékoz **istenbizonyítékkal**: rádöbbenünk, hogy a Bibliában minden Krisztushoz vezet és minden Krisztusról szól. Felismerjük, amit Jákob: *„Valóban az Úr van ezen a helyen és én nem tudtam!"* (Ter 28,16)

◦ Megajándékoz **megnyugvással**: száguldó világunkban nehéz lépéseinket lelassítani. A szent jelek, szavak, mondatok mégis ezt kérik tőlünk. S ha nem sajnáljuk erre az időnket, kavargó lelkünk vihara lecsendesedik, s bensőnk előkészül az Istennel való találkozásra.

◦ Megajándékoz **istenélménnyel**: ráismerhetünk a Bibliában elrejtőző, irgalmas és emberszerető Istenre, aki vágyik arra, hogy keressük Őt, és megengedi, hogy meg is találjuk.

◦ Megajándékoz **Istentől kapott bölcsességgel**: Salamon is ezt kérte, többre becsülve a gazdagságnál, az egészségnél, a hatalomnál. S ráadásul amikor betöltötte a Bölcsesség Lelke, a többit is megkapta hozzá (Bölcs 7,7-11).

◦ Megajándékoz **Krisztus békéjével**: *„Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és elméteket Krisztus Jézusban"* (Fil 4,7).

– Hogyan érthetjük meg egyre jobban és hogyan élhetjük meg egyre mélyebben a Biblia tanítását?

„Csak a határtalan bizalom vezet Isten karjaiba" – tanítja Kis Szent Teréz. Ha az ember őszintén szembe néz önmagával, hamar átérzi, hogy saját magára hagyatkozva bizony nem sokra jut. Az ember feje kisebb, mint egy vödör, nem fér bele az óceán! Csak alázattal és levetett saruval közeledhetünk a misztériumokhoz, különben teljesen zárva maradnak előttünk, elrejtőzve a bölcsek és okosak elől (Mt 11,25). A Szentírás igazi megértése Isten ajándéka. Ahogy Lukácsnál olvassuk: *„Akkor [az Úr] megnyitotta elméjüket, hogy megértsék az Írásokat* (Lk 24,45). Vagy ahogy az Apostolok Cselekedetei írja: *„Az Úr megnyitotta szívét, hogy figyelemmel hallgassa Pál szavait"* (ApCsel 16,14). Szüntelenül kérnünk kell a Szentlélek segítségét, aki a Szentírás szerzője, magyarázója és őrzője, hogy segítsen nekünk befogadni és élni Isten Igéjét!

* * * * *

Hasonló forrás-kutatásról szól a Marana Tha sorozat nemsokára megjelenő új könyve is – címe: A Szív lelkisége –, melyben Jan G. Bovenmars atya a Bibliában a „szív" szó eredeti héber, illetve görög megfelelőjének előfordulásait vizsgálja meg, majd pedig az egyházatyák és a szentek ezzel kapcsolatos tanításait gyűjti egybe. Ebből a könyvből idézek egy-két gondolatot:

„Ha szomjazunk, ha hiszünk Benne, menjünk el Hozzá, igyunk abból az élő vízből, amit egyedül Ő adhat nekünk, hiszen az Ő Szívéből merítve válhatunk a Lélek forrásává (Jn 7,38). Krisztust elfogadva elérkezünk Krisztus Lelkének befogadásához, aki örök életre szökellő vízforrást fakaszt bennünk (Jn 4,14)."

„Legyen minden keresztény az élő víz misztikus folyója mentén gyökerező, élő fává, amely a »kellő időben gyümölcsöt terem«, »levelei meg a népek gyógyulására szolgálnak« (Zsolt 1,3; vö. Jel 22,2)."

Merüljünk meg mi is a tiszta forrásban!

F. Merényi Ágnes

Hiszem...

Istenem, hiszem, hogy a szenvedés – bukásunk keserű gyümölcse – nem értelmetlen.

Hiszem, hogy epéjébe belekeverted irgalmad és szereteted édességét.

Hiszem, hogy amikor Fiad magára vállalta, azzal megnemesítette, megszentelte szenvedéseinket.

Hiszem, hogy az Ő nyomán a megváltás és a megszentelés munkálója lehet lelkünkben.

Hiszem, hogy lehet oly termékeny, akár a szó vagy a tett. *„Gyötrelmével, halálával nyert Ő nekünk életet."*

Hiszek egy titokzatos áramkörben: Fiad szenvedésén keresztül fájdalmunk, gyötrelmünk, erőfeszítésünk elviheti legtávolabbi (Tőled távol élő) testvérünkhöz is a fényt, a békét és az igaz életet.

Hiszem, hogy a Fiaddal vállalt szenvedés nemcsak itt alakít és nemesít, de föloldódik és beletorkollik az

Ő örökkévalóságába, a szentek közösségének ujjongásába.

„Semmi se aggasszon, semmi se rettentsen, minden elmúlik – csak Isten marad. A türelem mindent elér. Ha Isten a mienk, semmi se hiányzik... Isten egyedül elég!" (Avilai Szent Teréz)

B. Gréta

Tartalomjegyzék

Katona István: Feltámadott az Úr! 3
P. Hardi Titusz OSB: Add át az életedet! ... 4
K. Mária: Mily nagy dolgot művelt velem Ő, a Hatalmas és a Szent! 8
Efraim testvér: »Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld« 10
Beszélgetés az Úrral – A szív megtisztítása 13
Bogdán Rudolf: I. stáció: Íme az Ember! ... 14
F. Merényi Ágnes: Mi, keresztények – A tiszta forrásról 15

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Előreláthatólag áprilisban jelentetjük meg **Jan G. Bovenmars: A Szív lelkisége** című könyvét, amely bibliai alapokon elmélkedik Isten Szívének és az ember szívének titkairól.

A Szentírás különös gonddal kíséri az emberi szív titkait: 1163 bibliai szövegben szerepel közvetlenül a „szív" kifejezés, és legtöbbször az emberi szívet értik alatta. Istennek mindennél fontosabb a szívünk: az Ő szemében annyit ér egy ember, amennyit a szíve. Az új kivonulás, az új szövetség, az új ég és új föld ígéreteivel összefüggésben Isten arról beszél, hogy új szívet és új lelket ajándékoz nekünk. Nagyon fontos, hogy felfogjuk, mit jelent ez? Az Újszövetség rámutat, hogy maga Isten újítja meg szíveinket Fia és Szentlelke által. (részlet a könyvből.)

¤ **David Torp előadásai** a katolikus egyház kincseiről (5 darab kazetta) megrendelhetők az Emmausz Irodán keresztül (1146 Bp. Thököly út 120.) Ára: körülbelül 1000.– Ft + postaköltség.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KEGYELEMTELJES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a Royal press nyomdájában
Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

FOTÓK:
Címlapfotó: Fehér Márta; hátlapfotó: Szabó Róbert

Ne nyomd el lelkedet gonoszsággal,hitetlenséggel, bűnökkel, túlhajszolt munkával, haraggal és gyűlölettel... mert akinek meghal a lelke az a legnagyobb tragédia, amit csak el lehet képzelni, mert az nem lesz képes befogadni a szeretet-Istent az örökkévalóság küszöbén és ezért örökké vergődni fog a sötétségben, gyűlöletben, szomorúságban, magányban és fájdalomban.

Amíg van időd - és ki tudja meddig lesz - mentsd meg a lelkedet!

S.O.S. mentsd meg az örök szépnek, az örök szeretetnek, az örök boldogságnak!

K.I.

150 Ft

Adjatok az Úrnak, Istennek fiai, adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteletet, adjatok dicsőséget az Úr nevének, imádjátok az Urat szent ragyogásban!

Zsolt 28, 1-2